

[Statsministeren]

side, og den politik, regeringen nu søger ført igennem. Nu holdt jeg et langt indlæg om det under lovforslagenes første behandling i forgårs, men for nu at sige det i telegramstil: der er mange forskelle, f.eks. forkortelse af arbejdstiden, f.eks. loven om avancebegrænsning, f.eks. selskabsskatteforhøjelsen, f.eks. indgrebet over for den frie prisdannelse i liberaler erhverv, f.eks. indgrebet over for aktieselskabsbestyrelsesvederlag. Jeg nævner det som nogle eksempler.

Det, regeringen kommer med til folketinget og beder om at få vedtaget nu, er ikke blot et lønindgreb; det er en samlet løsning med en rimelig balance over for de forskellige befolkningsgrupper.

Må jeg så sige til sidst: jeg står ved de udtalelser, jeg har fremsat under denne lille hyggelige debat i dag. Jeg synes ikke, hr. Anker Jørgensen fortolker mig hjælpsomt – men det kunne jeg jo heller ikke vente – når hr. Anker Jørgensen siger, at statsministeren har udtalt, at den tid er forbi, hvor organisationerne selv kan bestemme. Jeg sagde det på en anden måde, jeg sagde: Den tid er forbi, hvor regering og folketing kan acceptere, at organisationerne træffer beslutninger, som kan have dybe skadevirkninger for det samlede samfunds økonomi, og så skal vi bare bagefter lade som ingenting. I vore dage må der en samordning til, ligesom der f.eks. må en samordning til mellem den statslige udgiftspolitik og den kommunale og amtslige udgiftspolitik. Vi er så afhængige af hinanden i vore dage.

Det, der er afgørende for mig at slå fast, er, at det i enhver situation er regeringen og ikke mindst folketinget, som må afgøre, hvad der er samfundets interesse. Folketinget og regeringen må stå over organisationerne. Det er meget, meget, meget vigtigt, at ingen er i tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil allerførst sige, at statsministeren mente, at jeg ikke havde fortolket ham hjælpsomt. Så må jeg til gengæld sige, at statsministeren her i anden omgang fortolkede sine egne udtalelser særdeles hjælpsomt for statsministeren selv. Det kan vel ikke overraske. Vi får se, hvad der står i referaterne.

Dernæst til selve sagen: forskellen er forkortelse i arbejdstiden. Jeg behøver ikke at gentage: forkortelse i arbejdstiden i form af én time pr. uge i 1987! Ikke før og ikke anderledes. Derved har statsministeren og regeringen reelt allerede grebet ind, og derfor er det sikkert rigtigt, som statsministeren siger, det er igen og igen og igen, at man vil gribe ind. Man har allerede gjort det, i hvert fald indirekte, ved den form for kortere arbejdstid, som man denne gang har lavet.

Videre nævner statsministeren selskabsskatten som noget afgørende. Til en vis grad lyder det rigtigt, men hvad er det, selskabsskatten skal bruges til? Meget direkte sagt er det 2½ mia kr., som skal puttes ned i Arbejdsgiverforeningens kasse eller rettere i kasserne i de enkelte virksomheder inden for Arbejdsgiverforeningen. Det er dog en ejendommelig form for belastning af f.eks. erhvervslivet. Det er tværtimod det modsatte.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal ikke give mig af med at tolke andres motiver, men jeg vil gøre opmærksom på, hvad det radikale venstres motiv til at være med til at gennemføre en stram indkomstpøolitik er.

I fuldstændig klar forlængelse af, hvad vi har sagt i adskillige år og gentaget det sidste halve år forud for denne overenskomstsituation, ønsker vi – og det er hovedhensynet – at forbedre mulighederne for at øge beskæftigelsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om fornyelse og forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m.v. (Lovforslag nr. L 206).

Ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf
forkastedes, idet 76 stemte for, 89 imod.

§§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 1, § 3, således ændret; §§ 4–8
vedtoges uden afstemning.